

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Пловдив, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова
Членове: Михаела Хр. Буюклиева
                  Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Атанас Г. Янков
като разглежда докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600353 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 260030/24.03.2021г., постановена по НОХД № 902/2020г. по описа на Окръжен съд гр.Пловдив, подсъдимият И. Н. К. е признат за виновен в това, че на 22.05.2018г. в гр.*, при управляване на МПС - лек автомобил „*“ с рег. № *, е нарушил правилата за движение по пътищата - чл.21, ал.1 от ЗДВП, като по непредпазливост е причинил смъртта на А. М. А., настъпила на 23.05.2018г., поради което и на основание чл.343, ал.1, б.,,в“ вр. чл.342, ал.1 вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК е осъден на една година и три месеца лишаване от свобода.

Съгласно чл.66, ал.1 от НК изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода е отложено с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.343г от НК подсъдимият е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от една година и три месеца.

Първоинстанционният съд се е произнесъл относно вещественото доказателство и разноските по делото.

Срещу съдебния акт е подадена жалба от адв.А.П., защитник на подсъдимия К., с оплакване за неправилност и незаконосъобразност. Излагат се доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прави се искане за отмяна на присъдата на първоинстанционния съд и постановяване на нова, с която подсъдимият се признае за невинен и оправдае по възведеното обвинение.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив изразява становище, че обжалваната присъда е обоснована, законосъобразна и справедлива и като такава следва да се потвърди, а жалбата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Частният обвинител И. А. А. не упражни лично правото си на защита. Чрез повереника си пледира, че проверяваният съдебен акт на първоинстанционния съд е правилен и законосъобразен и трябва да се потвърди. Претендират се и разноски.

Подсъдимият К. и неговият защитник поддържат жалбата с изложените в нея съображения и искания. Изразяват несъгласие със заключенията на вещите лица. Молят подсъдимият да бъде признат за невиновен.

Подсъдимият К., в последната си дума, сочи, че е невинен.

Пловдивският апелативен съд, като обсъди доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, изразеното от страните в жалбата и пред настоящата инстанция и провери атакуваната присъда изцяло, съобразно правомощията си по чл.314 от НПК, намира и приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна в процеса. Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е приел за установена по несъмнен и категоричен начин следната фактическа обстановка:

Подсъдимият К. е правоспособен водач от 1999г. Притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство категория „В”.

На 22.05.2018г. управлявал на територията на гр.* таксиметров автомобил „*“ с рег. № *, собственост на фирмата на майка му - ЕТ „*“.

Около 21,30 - 21,40 часа от района на хотел „, в града в таксито му се качил клиент - свидетелят Д. С., който трябвало да откара до ул.,*“.

Следвайки зададената му дестинация, подсъдимият управлявал таксиметровия автомобил по бул.,*“ в посока от юг на север. След преминаване през кръстовището с бул.,*“, продължил към кръговото кръстовище с бул.,*“. В този участък пътното платно се състояло от две платна за движение, обозначени с хоризонтална пътна маркировка от двойна непрекъсната линия с поставени върху нея разделителни колчета между двете платна. Подсъдимият К. шофирал по източното платно, движението по което било еднопосочно, и което се състояло от две пътни ленти, които в този момент не били обособени с маркировка. Платното било с асфалтова настилка, която била суха. Вече било тъмно, поради което движението се осъществявало на изкуствената светлина на автомобилни фарове и работещо улично осветление.

Подсъдимият управлявал автомобила по дясната пътна лента със скорост около 57 км/ч. По това време в същия пътен участък се намирала пострадалата А. А., която живеела в квартала. Тя била на 74 години, страдала от глухонемота и по-рано била консумирала алкохол. Първоначално се намирала на западния тротоар на бул.,*“. Малко преди 21,50 часа започнала да го пресича на място, на което нямало обозначена пешеходна пътека. Стигайки до средата на пътното платно, пешеходката се спряла. Заклатила се за миг, след което с тичане със скорост около 5,5 км/ч започнала да пресича източното платно за движение, по което се движел автомобилът, управляван от подсъдимия К..

В момента, в който пострадалата тръгнала от средата на платното, движейки се от запад на изток, т.е. отляво надясно спрямо посоката на движение на таксиметровата кола, била възприета от подсъдимия, който веднага задействал спирачната система. В този момент автомобилът се намирал на разстояние от 45,56 м от конфликтната точка на пресичане на траекториите на придвижване на пострадалата А. и превозното средство на пътя. Това разстояние било по-малко от дължината на пълния спирачен път, която, с оглед на така подбраната скорост от водача от около 57 км/ч, била

46,49 м. Така след около 3,6 сек. подсъдимият К. с предната част на управлявания от него автомобил блъснал със скорост около 13 км/ч пешеходката, която била разположена с дясната си страна към моторното превозно средство. Към този момент пострадалата вече била изминала около 5,46 м по източното платно за движение, като ударът, разположен дясно-задно-странично спрямо тялото ѝ, настъпил на около 1,5-2 м западно от източната граница на платното за движение - в неговата дясна лента, пред недвижимия имот, разположен на № 78 на бул. „*“.

При първоначалния контакт, когато тялото ѝ било ударено от предната част на таксито, на пострадалата А. били причинени травми, сред които многофрагментно счупване на таза, разкъсване на предна кръстосана връзка вляво, разкъсване на външната връзка на колянната става вляво, смачкан вътрешен менискус вляво и различни кръвонасядания. Последвал контакт на тялото ѝ с капака на автомобила, при което настъпило счупване на част от ребрата вдясно, счупване на дясната раменна кост, както и охлузване и кръвонасядания по различни части от тялото ѝ. След което пешеходката паднала на пътя пред колата, която била успяла да спре на платното за движение почти веднага след удара, при което се охлузило челото ѝ. От сблъсъка останали следи и по превозното средство, като се получила вдлъбнатина /побитост/ по предния капак в средната му част. Подсъдимият, притеснен от случилото се, веднага слязъл и отишъл при пострадалата, последван от свидетеля С., за да провери състоянието ѝ, като я попитал дали е добре. В началото жената лежала неподвижно, но след това постепенно се размърдала.

Очевидец на цялото поведение на пострадалата А. - от момента на започналото пресичане на пътното платно до удара ѝ от превозното средство - станала свидетелката М. Х., която, като клиент на намираща се на булеварда автомивка, била седнала на маса отвън и говорела по мобилния си телефон. След видения от нея сблъсък свидетелката Х. прекъснала водения разговор и веднага позвънила на националния спешен телефон 112, съобщавайки за случилото се. След това отишла до блъснатата жена, за да провери състоянието ѝ.

По същото време на автомивката се намирал и свидетелят П. Т., чието внимание било привлечено от чутия звук от задействаните спирачки на

таксиметровия автомобил и, който успял да види единствено момента на удара.

Около 22,00 часа на мястопроизшествието пристигнал автопатрул на сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР гр. в състав свидетелите В. С. и А. Г., пред които водачът К. обяснил, че не забелязал движението на блъснатата от него пешеходка по булеварда, а я видял направо пред предната част на автомобила. Дошъл и екип на ЦСМП гр.*, който качил пострадалата в линейката и я откарал в УМБАЛ „*” ЕАД гр.*.

Подсъдимият бил последователно тестван от органите на реда с технически средства за наличие на алкохол и наркотични вещества, като пробите му били отрицателни.

В ранните часове на 23.05.2018г. бил извършен оглед на мястопроизшествието, при който били отразени разположението и състоянието на участвалия в пътния инцидент лек автомобил „*” с рег.№ *, оставените от него спирачни следи и особеностите на пътния участък. Изготвени били и снимки.

Пострадалата А. постъпила в здравното заведение в увредено общо състояние и трудно контактна. Около 01,10 часа на 23.05.2018г. била въведена в противошокова зала поради остро влошаване на състоянието ѝ. Въпреки започналите в пълен обем реанимационни мерки, в 02,16 часа починала вследствие на възникнала белодробна мастна емболия в белите дробове, предизвикана от счупване при пътния инцидент на костите на таза и раменната кост и общото сътресение на тялото, както и счупване на 6,7,8,9 десни ребра по лопатъчна линия, както се установи от въззивния съд.

От заключението на съдебномедицинската експертиза на труп, изготвено от вещото лице д-р К. Х., се установява, че при аутопсията на А. М. А. е констатирано белодробна мастна емболия, многофрагментно счупване на таза вдясно, счупване на гръдната кост, счупвания на ребра двустранно, счупване на дясна раменна кост, кръвонасядания около местата на счупване, наличие на кръв в двете коленни стави, разкъсване на предна кръстосана връзка вляво, разкъсване на външната връзка на колянната става вляво, смачкан вътрешен менискус вляво, кръвонасядане в основата на задната и на вътрешната връзка на колянната става, кръвонасядане на меките черепни покривки, кръвонасядане на капсулата на десния бъбрек, кръвонасядания по

долните крайници, охлузване по челото, охлузване и кръвонасядания по дясната мишница и лакътната става, белодробен оток. Смъртта на А. се дължи на изразена мастна емболия в белодробните кръвоносни съдове с нарушаване на малкия кръг на кръвообръщение и последвало спиране на дихателната и сърдечносъдовата дейност. Установената мастна емболия в белите дробове се дължи на счупване на костите на таза и раменната кост и общо сътресение на тялото на А. при настъпилото ПТП на 22.05.2018г. Описаните травматични увреждания по трупа са причинени прижизнено и са в пряка причинно-следствена връзка с произшествието. Всички описани травматични увреждания са причинени по механизма на удар или притискане с или върху твърд тъп предмет и добре отговарят да са получени при пътнотранспортно произшествие - пешеходец, блъснат от лек автомобил.

Според заключението на комплексната съдебномедицинска и автотехническа експертиза, изготвено от вещите лица д-р К. Х., медик, и инж.С. М., автоексперт, ударът е настъпил на платното за движение в конфликтна точка на първоначален контакт, която се намира по дължина на около 2,5-3,0 м северно от ориентира, приет в протокола за оглед, а по широчина - на около 1,5-2,0 м западно от източната граница на платното за движение. Предвид травматичните увреждания, в момента на удара пешеходката А. М. А. е била разположена с дясната си страна към автомобила, като ударът е настъпил дясно-задно-странично спрямо тялото ѝ. Скоростта на движение на лекия автомобил „*” непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 57 км/ч. От момента, в който пешеходката е тръгнала да пресича източната половина на платното за движение, водачът на МПС, при своевременна реакция и задействане на спирачната система с максимална интензивност, е нямал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране. Той би имал такава техническа възможност, ако в момента, в който е реагирал, се е движел със скорост по-малка от 55 км/ч. Основни причини за настъпване на произшествието от техническа гледна точка са: предприетото от пешеходката пресичане на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващия автомобил; водачът на същия се е движел със скорост 57 км/ч, поради което е нямал техническа възможност да избегне удара, като при движение със скорост 55

км/ч или по-малка би имал тази възможност.

Видно от заключението на разширената комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, изготвено от вещите лица д-р К. Х., медик, инж.С. М. и инж.В. С., автоексперти, ударът е настъпил в дясната лента на платното за движение в конфликтна точка на първоначален контакт, която се намира по дължина на около 2,5-3,0 м северно от ориентира, приет в протокола за оглед, а по широчина - на около 1,5-2,0 м западно от източната граница на платното за движение. Скоростта на движение на лекия автомобил „*” непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 57 км/ч, а в момента на удара - около 13 км/ч. Скоростта на пешеходката А. М. А., съгласно изследвания за пешеходци от женски пол, възрастова група над 70 години, при движение бегом, е била около 5,5 км/ч. Предвид травматичните увреждания, в момента на удара тя е била разположена с дясната си страна към автомобила, като ударът е настъпил дясно-задно-странично спрямо тялото ѝ и с предната част на колата. Няма прегазване на тялото от МПС. Дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ при движение на превозното средство със скорост от около 57 км/ч е била 46,49 м. От момента, в който пешеходката е тръгнала да пресича източната половина на платното за движение, мястото на удара е било вътре в опасната зона на лекия автомобил „*”, като дистанцията от мястото на началото на реакцията на водача на автомобила до мястото на удара, възлизаща на 45,56 м, е по-малка от дължината на пълния спирачен път. От момента, в който пешеходката е тръгнала да пресича източната половина на платното за движение, водачът на МПС, при своевременна реакция и задействане на спирачната система с максимална интензивност, е нямал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране. Той би имал такава техническа възможност, ако в момента, в който е реагирал, се е движел със скорост по-малка от 55 км/ч. Водачът на пътното превозно средство е имал видимост към пешеходката в момента, в който тя е тръгнала от средата на платното да пресича източната му половина. Той е реагирал в момента на тръгване на пешеходката от средата на платното, където тя е престояла известно време. Изследвайки механизма на състоялия се пътен инцидент, експертите са възприели като най-вероятна от техническа гледна точка ситуация, при която водачът И. К. е управлявал лек автомобил „*” по дясната

лента на платното за движение на бул.,*” в гр.* в посока от юг на север. През това време пешеходката А. А. е била около средата на платното за движение, където е стояла. Когато автомобилът е бил на около 46,5 м, пешеходката е предприела пресичане на платното за движение на булеварда в посока от запад на изток, отляво надясно пред автомобила. Водачът му е реагирал, като екстрено е задействал спирачната система, но въпреки това след около 3,6 сек. е настъпил удар, който е бил неизбежен. Ударът е настъпил в предната част на превозното средство и дясно-задно-странично в тялото на А.. След него тя е паднала на платното за движение пред автомобила. Основни причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка са: пешеходката е предприела пресичане на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващия се автомобил; водачът на лекия автомобил „*” се е движел със скорост 57 км/ч, поради което е нямал техническа възможност да избегне удара. При движение със скорост 55 км/ч или по-малка той би имал такава възможност. Вещите лица са проследили и съответните етапи, през които е преминало причиняването на уврежданията на пострадалата: при първата фаза на удара, когато тялото е контактувало с предната част на автомобила, са били причинени многофрагментно счупване на таза вдясно, разкъсване на предна кръстосана връзка вляво, разкъсване на външната връзка на колянната става вляво, смачкан вътрешен менискус вляво, кръвонасядания около местата на счупване, наличие на кръв в двете коленни стави, кръвонасядане в основата на задната и на вътрешната връзка на колянната става и кръвонасядания по долните крайници. При втората фаза на удара, когато тялото е паднало върху автомобила, са се получили счупване на гръдната кост, счупвания на ребра двустранно /вдясно/, счупване на дясната раменна кост, охлузване и кръвонасядания по дясната мишница и лакътната става, кръвонасядане на меките черепни покривки и кръвонасядане на капсулата на десния бъбрек. При последвалото падане на пешеходката на пътя е било причинено охлузване по челото. Травмите, получени вследствие на ПТП и директните травми от удара на тялото ѝ от автомобила, са довели до белодробна мастна емболия /дължаща се на счупване на костите на таза и раменната кост и общо сътресение на тялото/ и до белодробен оток.

Съгласно заключението на химическа експертиза пострадалата А. е била с 1,97 промила концентрация на алкохол в кръвта.

В хода на съдебното следствие пред въззивния съд се назначи и прие комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, изготвена от вещите лица д-р К. Х. и д-р М. Б., медици, инж.С. М., инж.В. С. и инж.П. П., автоексперти. От заключението ѝ се установява, че ударът е настъпил на платното за движение в конфликтна точка на първоначален контакт, която се намира по дължина на около 2,5-3,0 м северно от ориентира, приет в протокола за оглед, а по широчина - на около 1,5-2,0 м западно от източната граница на платното за движение. Скоростта на движение на лекия автомобил „*” непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 57 км/ч. При допускане, че е бил технически неизправен и е спирал с приложена спирачна сила само при задните колела, а предните са били с минимална или никаква спирачна сила, скоростта на движение на МПС непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 30 км/ч. Скоростта на пешеходката А. А. при движение с „бегот” е била средно около 5,5 км/ч, а при движение с „бавно ходене” - средно около 2,4 км/ч. Предвид травматичните увреждания, в момента на удара тя е била разположена с дясната си страна към превозното средство, като ударът е настъпил дясно-задно-странично спрямо тялото ѝ. Дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ при движение на лекия автомобил със скорост 57 км/ч и спиране с всички четири колела /технически изправен автомобил/ е била 46,49 м. От мястото на начало на реакция на водача до мястото на удара, МПС е изминало път от 45,56 м за време 3,58 сек. Дължината на пълния спирачен път при движение на превозното средство със скорост 30 км/ч и спиране само със задни колела /технически неизправен автомобил/ е била 30,16 м. Дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ при движение със скорост 30 км/ч и спиране с всички четири колела /технически изправен автомобил/ е била 20,17 м. Пешеходката е попадала в опасната зона, тъй като е настъпил удар с нея. Водачът на лекия автомобил, при своевременна реакция и задействане на спирачната система с максимална интензивност, е нямал техническа възможност да го установи преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране. Той би имал техническа възможност да избегне удара чрез безопасно екстрено спиране, ако в момента, в който е реагирал, се е движел със скорост по-малка от 55 км/ч. Водачът на пътното превозно средство е имал видимост към намиращата се на платното за движение А., тъй като между двамата е нямало

препятствия, ограничаващи видимостта. Той е реагирал в момента на тръгването ѝ от средата на платното, където тя е престояла известно време. Според експертите травмите, причинени от директния удар с автомобила са следните: при първата фаза на удара, когато тялото на пострадалата контактува с предната част на превозното средство - многофрагментно счупване на таза вдясно, разкъсване на предна кръстосана връзка вляво, разкъсване на външната връзка на колянната става вляво, смачкан вътрешен менискус вляво, кръвонасядания около местата на счупване, наличие на кръв в двете коленни стави, кръвонасядане в основата на задната и на вътрешната връзка на колянната става и кръвонасядания по долните крайници; при втората фаза на удара, когато тялото пада върху автомобила - счупвания на 6,7,8,9 десни ребра по лопатъчна линия, счупване на дясна раменна кост, охлузване и кръвонасядания по дясна мишница и лакътна става, кръвонасядане на меките черепни покривки и кръвонасядане на капсулата на десния бъбрек. Травмата, причинена при падането на пешеходката на пътя, е охлузване по челото. Травмите, получени вследствие на ПТП и директните травми от удара на тялото ѝ от автомобила, са белодробна мастна емболия /дължаща се на счупване на костите на таза, раменната кост, 6,7,8,9 десни ребра и общо сътресение на тялото/. Ударът е настъпил в предната част на лекия автомобил „*” и дясно-задно-странично в тялото на пострадалата А.. Няма прегазване на тялото от МПС. Настъпил е един удар с две фази: първата фаза, когато тялото контактува с предната част на автомобила, и втората фаза на удара, когато тялото пада върху колата. Най-вероятен, от техническа гледна точка, е следният механизъм на ПТП: водачът И. К. е управлявал лек автомобил „*” по дясната лента на платното за движение на бул.„*” в гр.* в посока от юг на север. През това време пешеходката А. А. е била около средата на платното за движение, където е стояла. Когато автомобилът е бил на около 45-46 м, пешеходката е предприела пресичане на източната половина на платното за движение на булеварда в посока от запад на изток, отляво надясно пред автомобила. Водачът му е реагирал, като екстрено е задействал спирачната система, но въпреки това след около 3,6 сек. е настъпил удар, който е бил неизбежен. Ударът е настъпил в предната част на превозното средство и дясно-задно-странично в тялото на пострадалата. След него тя е паднала на платното за движение пред автомобила, а той се е установил на мястото и в положението, отразени в протокола за оглед на

местопроизшествие. Основни причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка са: пешеходката е предприела пресичане на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващия се автомобил; водачът на лекия автомобил „*” се е движел със скорост 57 км/ч, поради което е нямал техническа възможност да избегне удара чрез предприетото екстрено спиране, тъй като при движение със скорост 55 км/ч или по-малка той би имал тази възможност. А., непосредствено след ПТП, се е намирала в централната част на платното за движение на лекия автомобил на 3-4 м пред него, като е била разположена на лявата си страна и леко по корем. Тя е била ударена в дясно-задно-странично на тялото. По разположението на тялото в момента на удара не може да се направи извод за посоката на движение преди удара, тъй като пешеходката е имала възможност да промени положението на тялото си непосредствено преди удара, включително и като се завърти. Мястото на удара е в предната част на превозното средство. Ударът е настъпил в края на процеса спиране на автомобила, тъй като няма деформации на предното стъкло от удар в него, т.е. тялото не е достигнало до него. След удара МПС е изминало не повече от 0,93 м. Няма обективни данни, съгласно които да се приеме, че предните колела на лекия автомобил не са осъществявали спирачна сила. Оставянето на следи при екстрено спиране не е задължително. Липсата на видими следи от предните колела може да се дължи на спиране със сила на триене при покой и въртене на колелата на границата приплъзване, когато коефициентът на триене е най-голям и съответно дължината на опасната зона би била по-малка. При това положение дължината на следите следва да се увеличи с базата на автомобила, при което скоростта би била по-голяма. Маслната емболия на рентгенография не може да бъде диагностицирана поради факта, че масните клетки са рентгеново негативни и са много малки да се визуализират. На представената рентгенография не се установяват клинични признаци на травматична мастна емболия. Вещите лица са посочили какво представлява маслната емболия, как се развива, кога настъпва при фрактури и каква е клиничната ѝ картина. Спрели са се и на белодробния оток. От ПТП има счупване само на 6,7,8,9 десни ребра по лопатъчна линия. Счупените 2,3,4,5,6 десни ребра по средна ключична линия, счупените 2,3,4,5,6 леви ребра по предна мишнична линия, както и гръдната кост, със слабо кръвонасядане на

меките тъкани около счупването, са причинени при извършеното КПП - сърдечен масаж, интубация, струнни вливания на ВСР. Същите не са получени при ПТП. Водачът на лекия автомобил „*” е реагирал в момента на тръгване на пешеходката от средата на платното, където тя е престояла известно време. Той е имал техническа възможност да я забележи на разстояние по-голямо от дължината на пълния спирачен път /опасна зона/, т.е. на разстояние по-голямо от 47 м. Към момента на ПТП пострадалата е била с концентрация на етилов алкохол в кръвта 2,495 на хиляда.

В съдебно заседание експертите уточняват, че от техническа гледна точка най-вероятно е А. да е пресичала отляво надясно спрямо посоката на движение на лекия автомобил на подсъдимия К., като се ръководят от показанията на свидетелката Х., която е очевидец, местоположението на травмите на пострадалата, които са изцяло от дясната ѝ половина, липсата на обективни данни да се е завъртяла на 180 градуса, направлението на превозното средство по време на спирането според посоката на гумите му - леко надясно, т.е. реакция със спиране и с волан на препятствие, което идва отляво, наличието на локва на платното за движение в близост до дървото визирано от подсъдимия. Обективните данни подкрепят тезата за движение на пешеходката отляво надясно, а обратната версия се поддържа единствено от водача, който не сочи да има завъртане на жената.

Вещите лица са категорични, че няма никакви данни за техническа неизправност на лекия автомобил и тази хипотеза е абсолютно невероятна, още повече че същият работи като такси и подлежи на технически преглед в по-кратки срокове. Изчислили са скорост от 30 км/ч, за да го има като вариант, но за тях превозното средство е технически изправно. Няма нито обективни, нито субективни данни за техническа неизправност. Оставените следи от гумите са праволинейни. Тези от предните са припокрити от задните гуми. Няма различие между спирането отляво и отдясно. При разлика в сцеплението между десни и леви колела следите биха били дъгообразни и не биха били две, а четири, като всяко колело би се движело в самостоятелна следа, в собствена траектория и няма да има застъпване между предни и задни колела. При спиране само със задни гуми следите няма да са прави, а зигзагообразни.

Експертите сочат, че според справката в лицензиран специализиран

софтуер по номера на рама, лекият автомобил „*” има блок за ABS. Дали го има или не, може да бъде установено само след оглед. Работили са с коефициент на сцепление - сух асфалт за автомобил без ABS. При такъв с изправен ABS, коефициентът на сцепление е по-голям, което води до по-висока скорост.

Относно концентрацията на алкохол в кръвта на пешеходката към момента на удара, вещите лица изясняват, че поносимостта към алкохола и влиянието му са строго индивидуални и зависят от много фактори. Пострадалата се е намирала в средна степен на алкохолно опиване, което не пречи да се движи в бърз и нормален ход. Касае се за 3-4 крачки и няма пречка да се забърза.

Посочената фактическа обстановка първоинстанционният съд е възприел въз основа на подробен и задълбочен анализ на доказателствата по делото. Мотивите на съда относно това кои доказателства следва да се кредитират и поради какви съображения се споделят и от настоящата съдебна инстанция. Трябва да се приеме и изградената въз основа на тези доказателства фактическа обстановка. Тя не се променя от събраните от въззивния съд доказателства, от заключението на петорната комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза.

Правилно Окръжен съд гр.Пловдив е кредитирал гласните доказателствени средства - частично обясненията на подсъдимия К., показанията на свидетелите Х., П., А., частично тези на свидетелите С., Т., С., Г., А., включително, дадените в хода на досъдебното производство, приобщени по реда на чл.281 от НПК, заключенията на съдебномедицинската, комплексните съдебномедицински и автотехнически, химическата експертизи, приложените по делото писмени доказателствени средства и доказателства - протоколи за оглед на местопроизшествие, за оглед на веществени доказателства, фотоалбум, медицински документи, справки от Общинско предприятие „Организация и контрол на транспорта” с приложени схеми на пътното платно в участъка, от НИМХ, филиал *, от Община * и от ОП „*”, от Дирекция „Национална система 112”, РЦ 112 *, удостоверение за наследници, препис-извлечение от акт за смърт на А. М. А. и справки за нея, справка за съдимост, за водач на МПС, за регистрация на МПС, характеристична справка, копия от СУМПС, от удостоверение за

психологическа годност, за техническа изправност на ППС, констативен протокол за ПТП, както и веществените доказателства - диск от ДНС 112, РЦ *, диск от УМБАЛ „*” ЕАД гр.*.

Законосъобразно първоинстанционният съд се е доверил изцяло на показанията на свидетелката Х., която има непосредствени възприятия от ПТП и се явява незаинтересована от изхода на делото. Тя през цялото време е наблюдавала процесния пътен участък и поведението на А. без прекъсване от момента, в който последната е започнала да пресича пътното платно в посока към автомивката, т.е. към мястото, където се е намирала свидетелката Х.. Същата е седяла с лице към пешеходката и е имала неограничена и постоянна видимост към нея, видяла е и удара. Свидетелката Х. е категорична, че пострадалата се е движела отляво надясно спрямо посоката на движение на лекия автомобил. Посочва, че е пресекла първата половина на пътното платно клатушкайки се, след което е спряла по средата, след кратък престой „изведнъж изскочи и тръгна да пресича и другата половина на булеварда”, „Изведнъж почна да тича с едни малко такива некоординирани движения” /л.131 и 132 от НОХД № 902/2020г. на ПОС/. Свидетелката Х. твърди, че А. не е била възкачена върху капака на лекия автомобил и не е имало „премятане” на тялото. Възприела е, че след удара пешеходката е била на земята по корем, главата посока автомивката, краката в другата посока, на разстояние 1-2 м от колата. Относно детайл за точното ѝ разположение, правилно е дадена вяра на показанията на свидетелката Х., дадени пред съдия в хода на досъдебното производство /л.37-38 от досъдебното производство/, приобщени по реда на чл.281, ал.1, т.2 от НПК, потвърдени от нея, че тялото на жената е било леко по диагонал, легнало на лявата страна. Уточнила е, че краката ѝ са били по-близо до превозното средство. Твърденията на свидетелката Х. намират опора и в заключенията на комплексните съдебномедицински и автотехнически експертизи.

Цитираните от защитника на подсъдимия К. показания на тази свидетелка касаят времеви момент преди настъпване на ПТП, когато е възприела много хора, които са пресичали булеварда, въпреки липсата на пешеходна пътека.

Първостепенният съд е обсъдил и показанията на свидетелите С. и Т..

Свидетелят С., като пътник в таксиметровия автомобил, има възприятия за времето, мястото и посоката на движение на превозното средство преди ПТП. Твърди, че не е гледал напред. Относно момента на удара посочва следното: „Не видях момента на удара. Видях вече когато се удари човека и падна на земята. Автомобилът удари човек с предната си част, но повече подробности не си спомням. .... Видях пешеходеца в момента на удара. .... Видях как тялото отскача от капака, но не съм видял как се появява и дали се възкачи на капака. ... по-скоро самия удар съм видял, удара и веднага след удара.”/л.91 от НОХД № 902/2020г. на ПОС/. Оприличава го на бутане.

В показанията си, депозиран в хода на досъдебното производство /л.29-31 от досъдебното производство/, включени в доказателствената съвкупност по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.1 от НПК, които потвърждава, сочи „аз погледнах в посока напред, като видях, че пред автомобила на много близко разстояние имаше една дребна жена, която се намираше по средата на лентата за движение.”, „От удара жената са качи на предния капак на таксиметровия автомобил и тогава падна в посока напред ...”.

Поради противоречивия характер на показанията на свидетеля С. от съдебното следствие /пред първоинстанционния съд/ относно дали е видял момента на удара, въззивният съд намира, че следва да се кредитират тези от досъдебното производство, че има възприятия преди момента на удара и за разположението на пострадалата на платното за движение. За факта дали последната е била възкачена на капака трябва да се даде вяра на тези от съдебното следствие, че се касае за „бутане”, тъй като се подкрепят от показанията на свидетелката Х. и комплексните съдебномедицински и автотехнически експертизи.

Обоснован е изводът на Окръжен съд гр.Пловдив, че свидетелят Т., ползвал услугите на автомивката, не е наблюдавал непрекъснато пътното платно и поведението на А.. Той не е очевидец на съприкосновението между нея и лекия автомобил. Предполага, че е била на тротоара на автомивката, защото там я е видял.

Относно разположението на пешеходката на платното за движение след ПТП законосъобразно са оценени с доверие показанията на свидетелката Х., с направените по-горе уточнения, като по-подробни и съдържащи детайли,

от които може да се направи извод къде е паднала след удара. Правилно първоинстанционният съд не е възприел твърденията на свидетелите С. и Т., които не се отличават с нужната конкретика спрямо посоката на движение на лекия автомобил или географските посоки. Свидетелят С. твърди, че краката на пострадалата са сочели тротоара, а свидетелят Т., че главата ѝ е била в посока блока, без да внасят повече уточнения. И от двете страни на булеварда има тротоари и жилищни блокове.

Първостепенният съд е анализирал и показанията на свидетелите Г. и С., служителите на сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР гр.* посетили местопроизшествието. Правилно е кредитирал тези от досъдебното производство, приобщени по реда на чл.281 от НПК, относно споделеното от водача на лекия автомобил непосредствено след произшествието, къде е настъпил ударът и условията на пътя, като по-близки до възпроизвежданите събития. Служителите на реда не са очевидци и нямат непосредствени възприятия за посоката на движение на пешеходката и разположението ѝ спрямо автомобила. Свидетелят Г. предполага, че отразеното в констативния протокол направление на нейното движение му е съобщено от свидетели без да може да ги конкретизира.

Законосъобразно решаващият съд е дал вяра на показанията на свидетелите П. П. /от досъдебното производство, приобщени по реда на чл.281 от НПК/ и И. А. относно здравословното състояние на А. преди инкриминираната дата, както и, че е страдала от глухонемота.

Обосновано не се е доверил на свидетелката П. А., която не е очевидец на ПТП. Показанията ѝ за времето на настъпването му /през деня, когато било светло/ се опровергават по категоричен начин от всички останали доказателства.

Настоящият съдебен състав намира за законосъобразен извода на първоинстанционния съд, че трябва да се възприемат заключенията на вещите лица, тъй като са изготвени компетентно, професионално, с необходимите познания и опит в съответната област. Първостепенният съд е анализирал и направените от тях уточнения в съдебно заседание. Отговорил е на възраженията на защитата. Поддържаните отново в жалбата относно съдебномедицинската експертиза на труп са получили обоснован отговор от решаващия съд, който се възприема изцяло от въззивния състав.

Не се споделя тезата на защитата за некомпетентност на вещото лице д-р Х., изготвила съдебномедицинската експертиза на труп и участвала в комплексните експертизи. Тя е лекар в отделението по Съдебна медицина при УМБАЛ „*“ ЕАД гр.*. Обстоятелството, че към даден момент не е разполагала със специалност „Съдебна медицина и деонтология“ не означава, че не отговаря на изискванията на чл.147 от НПК. Законодателят не поставя такива за образователен ценз, нито за фигуриране в списъци. Тя е специалист от съответната област - медицина, работещ в отделение, занимаващо се с оглед и аутопсия върху труп. Не е лишена от професионална правоспособност по аргумент от разпоредбата на чл.148, ал.1, т.5 от НПК. Нейните изводи не се опровергават от петорната комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, в която участва и друг медик, за да се приеме доводът, че е некомпетентна. Не са налице и другите хипотези на чл.148, ал.1 от НПК, при които едно лице не може да бъде вещо лице. Не могат да се правят изводи за противното от обстоятелството, че пострадалата е лекувана и починала в здравното заведение, в което работи експертът, нито от срока на представяне на заключението. Аутопсията е извършена на 23.05.2018г. Непредставянето на експертизата в определения от органа на досъдебното производство срок не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, нито съдържанието на справката-декларация. Относно евентуален конфликт на интереси, за верността на заключението вещото лице носи наказателна отговорност по чл.291 от НК.

Визираната от защитата Наредба № 2/29.06.2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица /отменена към днешна дата в по-голяма си част/, е издадена от министъра на правосъдието на основание чл.403, ал.1 от ЗСВ, който попада в глава 21 от ЗСВ, озаглавена „Вещи лица и преводачи“. С утвърждаване на списъци на вещи лица, които са по съдебните райони на окръжните и административните съдилища, се цели да се подпомогнат органите на съдебната власт при избора на такива. Съгласно чл.396, ал.2 от ЗСВ за вещо лице може да се назначи и специалист, който не е включен в съответния списък.

Експертните становища са в унисон със заключението на петорната комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, назначена и приета от настоящия съдебен състав. Последната разграничава причинените

на А. увреждания - от директния удар с автомобила, при различните му фази и вследствие на ПТП. Приема, че не е причинен белодробен оток, което е единственото различие в медицинската част и не води до промяна на крайните изводи. Уточнява кои ребра са счупени при ПТП, кои са в резултат на проведените реанимационни мероприятия, аргументирайки се. Няма промяна в извода, че причината за смъртта е белодробната мастна емболия, дължаща се и на счупването на 6,7,8,9 десни ребра по лопатъчна линия.

Показанията на свидетеля Д. не подкрепят тезата на защитата, че счупването на ребрата на пострадалата са причинени по време на престоя ѝ в болница. Свидетелят Д. констатира на предявения му файл на гръден кош счупване на 3 ребро вдясно и 10 и 11 ребро вляво, без да конкретизира за кои ребра по коя линия се касае. В същото време уточни, че снимката е комбинирана и на бял дроб. Пациентката е била „завъртяна доста”, тъй като е била със счупен крайник и е била щадена. Рентгенът не винаги засича травматичните увреждания и зависи от положението на болния. Може да се получи наслагване и да не се види добре, поради което се назначават други изследвания.

Окръжен съд гр.Пловдив е обсъдил с нужното внимание обясненията на подсъдимия К.. Съгласно правната доктрина и съдебната практика те /обясненията/ са не само доказателствено средство, но и средство за защита. Преценейки ги, отделно и в съвкупност с останалите доказателства по делото, правилно е кредитирал само тази част от тях, която се подкрепя от другите доказателства. В останалата им част, която е в противоречие с възприетата доказателствена съвкупност, законосъобразно разглежда като израз на правото на защита на подсъдимия.

Обосновано първоинстанционният съд не е дал вяра на твърденията му, че А. е пресичала пътното платно отдясно наляво спрямо посоката му на движение, в района на дърво, че я е бутнал в лявото коляно, тъй като се опровергават по категоричен начин от показанията на свидетелката Х. и становищата на вещите лица, изразени в техните заключения и направените уточнения в съдебно заседание и пред двете инстанции. Липсват доказателства, включително с източник обясненията на подсъдимия, пешеходката да е променила посоката си на движение преди удара, за да попадне той дясно-задно-странично в тялото ѝ и да получи останалите

увреждания.

При внимателно запознаване с твърденията на подсъдимия К. се наблюдава едно надграждане на същите, което цели да обслужи защитната му версия. Първоначално сочи, че „видях един силует от дясната страна. Оттам излезе тъмен силует.”, „силуетът се клатеше”, „силуетът се олюляваше в посока да пресича пред мен отдясно-наляво пред моя автомобил.”, а после „Когато го видях за първи път, силуетът беше на пътното платно.”, „Силуетът беше на платното пред мен”, „в дясното платно. Когато го видях за първи път, беше в моята лента за движение на разстояние от тротоара ...”, „Беше в лентата, но не знам дали беше точно пред автомобила или в дясно, или в ляво.”, „Силуетът, който видях, беше след дървото, което е там.” /л.154 от НОХД № 902/2020г. на ПОС/.

Категоричността на подсъдимия, че пострадалата е пресичала „странично с ляво рамо към автомобила” е в противоречие със заявеното от него пред свидетелите Г. и С., че не е забелязал движението на жената, а направо я видял пред предната част на превозното средство.

Обясненията на подсъдимия К. не съответстват и на формалната логика. Твърди, че за първи път е забелязал А., когато е била на разстояние 15-20 м преди мястото на удара, като в този момент е задействал спирачната система. В същото време не може да посочи дали след неговата реакция пешеходката е направила крачка, се е преместила или завъртяла, въпреки че е видял момента на бутане. Не е имало обективни причини, които да налагат да отклони вниманието си от случващото се пред колата му.

Версията на подсъдимия за скоростта му на движение около разрешената от 50 км/ч се оборва по категоричен начин от експертните заключения, поради което следва да се разглежда като защитна. Във всички експертизи вещите лица са категорични, че непосредствено преди задействане на спирачната система лекият автомобил се е движел със скорост около 57 км/ч, като при движение със скорост 55 км/ч или по-малка ударът би бил предотвратим.

Трябва да се отхвърли и виждането на подсъдимия К., че уврежданията на пострадалата са в резултат на самонаранявания вследствие на количеството алкохол в кръвта, тъй като не намира опора в нито едно от наличните доказателства по делото, включително неговите обяснения.

Горните изводи не се променят от събраните от въззивния съд писмени доказателства - справка от „*” ЕООД, медицинска документация от УМБАЛ „*” ЕАД гр.* за А., от допълнителните снимки, направени при огледа на местопроизшествие.

Свидетелят А. Д., специалист образна диагностика в посоченото здравно заведение, разпитан в хода на въззивното съдебно следствие, сочи, че е разчел рентгенографиите, направени на пострадалата. Предяви му се дискът, изпратен от болничното заведение, съдържащ същите на файлове, както и резултатите от изследванията на хартиен носител.

Настоящата инстанция намира, че трябва да се кредитира заключението на петорната комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, назначена и приета от нея. То е изготвено компетентно, професионално, с необходимите познания и опит в съответната област.

Неоснователен е доводът на защитата, че съдържа противоречиви изводи на л.22 и л.57. Не се прави разлика между разположението на тялото на А. в момента на удара и посоката ѝ на движение. Вещите лица са дали отговор и на последния въпрос.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че скоростта на лекия автомобил е определена само по „спирачни следи”. В своите заключения експертите са визирали класификацията на Ashton на методите за определяне на скоростта на автомобил при ПТП с пешеходец, подреждайки ги по точност. Тъй като първият метод директно измерване /тахограф, GPS и др./ е неприложим, са използвали втория по точност, а именно спирачни следи. При изграждане на техните изводи са взели предвид и останалите - разстояние на отхвърляне на тялото, деформации върху автомобила, травмите на пострадалата, свидетелски показания. При изчисление на скоростта на МПС са отчетели само обективните находки - спирачните следи от задните гуми, което е в интерес на подсъдимия. В петорната комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза са обсъдили въпроса за спирачната сила на различните колела на лекия автомобил, как са получени спирачните следи, защо приемат, че тези от предните са припокрити от задните гуми. Направените от тях изводи са изложени по-горе. Въззивният състав няма основание да не им се довери.

Произволни са доводите на защитника на подсъдимия относно

произхода на спирачните следи. Вещите лица дават аргументиран отговор как са получени, защо приемат спирачно ускорение 2,2 м/сек., че няма обективни и субективни данни по делото за техническа неизправност на лекия автомобил.

Възражението на защитата, свързано с липсата на блок за ABS на лекия автомобил „*“, намери отговор в уточнението на експертите, направено в хода на въззивното съдебно следствие, че са работили с параметри за МПС без ABS, както и, че при изправен ABS, коефициентът на сцепление е по-голям, което води до по-висока скорост.

Не се споделя и тезата на защитата, че приетото от вещите лица разстояние от 0,93 м - път, изминат от автомобила след мястото на удара до мястото му на установяване в края на следите от гуми - е произволна стойност. В хода на въззивното съдебно следствие експертите уточняват, че са стигнали до този извод имайки предвид травмите на пострадалата и деформациите по МПС, че ударът е настъпил в самия край на процеса на спирането му.

Позицията на защитника, че не е имало удар се опровергава дори от обясненията на подсъдимия К., който признава, че е ударил и „бутнал“ пешеходката. Вещите лица са използвали величината 1 м безопасна дистанция до мястото на удара при изчисляване на скоростта, при която ударът би се избегнал. Няма противоречие в изводите им за приетите разстояния от 0,93 м и 1 м.

Неоснователно е оплакването, че приобщените от въззивния съд към доказателствата по делото снимки от местопроизшествието не са предявени в досъдебното производство. Съгласно чл.7 от НПК съдебното производство заема централно място в наказателния процес, а досъдебното производство има подготвителен характер. Пловдивският апелативен съд е втора по ред първа инстанция. Няма пречка да събира доказателства и да се произнася по фактите.

Неприемливо е виждането, изразено във въззивната жалба, относно уврежданията на А. и механизма на тяхното причиняване. То се оборва и от поясненията на съдебния медик, дадени при изслушване на петорната комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, защо приемат, че в момента на удара тялото на пострадалата е било с дясната част към

колата. Вещото лице медик разясни, че при счупване на таза, който е пръстен, при удар в дясната част могат да се счупят кости вляво на пубиса, тъй като се размества. Уврежданията на лявото коляно се получават при усукване на крака при удар отдясно наляво. За изводите за момента на счупване на ребрата - при удара или сърдечния масаж - са се ръководели от степента на кръвонасядане на меките тъкани.

Видно от рентгенографията на таз, разчетена от свидетеля Д., са установени фрактури на рамената на лява и дясна пубисни кости, поради което не следва да се даде вяра на посоченото от същия, че не вижда фрактури на предявения му файл на таз с две тазобедрени стави. Това разминаване в гласните, писмените и веществените доказателства може да се обясни с разликата в условията на възприемане на рентгенографиите, при предявяване от съда и при образно-диагностичното изследване, при което разглежда образите детайлно, разполага с възможност да променя светлината, просветлеността съобразно заявеното от него.

Предлаганият от защитника механизъм за получаване на уврежданията на пострадалата следва да се разглежда като израз на правота на защита на подсъдимия, тъй като не намира опора в заключенията на вещите лица.

Пловдивският апелативен съд намира, че при така описаната фактическа обстановка е установено по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият К. е извършил престъпление по чл.343, ал.1, б.,в” вр. чл.342, ал.1 от НК, тъй като е осъществил елементите на този престъпен състав.

Обосновано Окръжен съд гр.Пловдив е стигнал до извода, че при управление на автомобила подсъдимият е нарушил разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП, вменяваща задължение на водача да не превишава 50 км/ч в населено място. Неговата скорост е била 57 км/ч.

Настоящият съдебен състав споделя виждането на първоинстанционния съд, че това нарушение на правилата за движение по пътищата, допуснато от водача на лекия автомобил, е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Ударът е бил неизбежен, но подсъдимият К. сам се е поставил в подобна ситуация поради неспазване правилата за движение. Вещите лица са категорични, че при движение със скорост от 55 км/ч или по-малка ударът би бил предотвратим. Следователно,

ако подсъдимият се е движел с разрешената скорост, ПТП не би настъпило.

Аргументирано първостепенният съд е приел, че от субективна страна престъплението е извършено по непредпазливост, под формата на престъпна небрежност. Подсъдимият К. не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици на деянието, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

Не се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК. Както е посочил Окръжен съд гр.Пловдив, движейки се с неразрешена скорост, предвид естеството на упражняваната от него дейност на таксиметров шофьор, подсъдимият е съзнавал, че шофира в тъмната част на денонощието, на място, на което има търговски обекти и жилищни сгради от двете страни на булеварда, на което е възможна поява на пешеходци. Могъл е да съобрази поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка, спазвайки разписаните правила за движение.

Въззивният съд подкрепя извода на първоинстанционния съд, че за настъпване на вредоносния резултат е допринесла и пострадалата А., която е нарушила задълженията си като пешеходец. Тя е предприела пресичане на платното за движение на място, което не е обозначено като пешеходна пътека, без да се съобрази с приближаващия лек автомобил.

Обосновано първостепенният съд е заключил, че подсъдимият К. не следва да се ползва от привилегирования текст на чл.343а от НК, тъй като не е налице оказана помощ на пострадалата. За да е налице намалена отговорност според практиката на ВКС е необходимо помощта да е необходима, да е оказана на жив човек и да е насочена обективно и субективно към спасяване живота и запазване здравето на пострадалия. Подобни действия не се осъществени от подсъдимия.

При така посочената правна квалификация и съобразно изискванията на специалната и на генералната превенция, Окръжен съд гр.Пловдив е приел, че за престъплението по чл.343, ал.1, б.,в” вр. чл.342, ал.1 от НК на подсъдимия К. следва да се наложи наказание лишаване от свобода, индивидуализирано при условията на чл.55 от НК при наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Като такива е отчетел чистото съдебно минало, семейното положение /баща на малолетно дете/, добрите характеристични данни, трудовата заетост, че се е опитал да помогне

на пострадалата, подлагайки мек предмет под главата ѝ, проявеното разкаяние за стореното. Като отегчаващо отговорността обстоятелства е взел предвид допуснатите нарушения на правилата за движение по пътищата, за които е наказван по административен ред като водач на МПС. Не е подминал и обстоятелствата, че разликата над разрешената скорост не е твърде голяма, макар и да се е оказала решаваща, както и поведението на пешеходката.

Първоинстанционният съд е преценил, че е налице и другата задължителна предпоставка - най-лекото, предвидено в закона наказание да се окаже несъразмерно тежко в конкретния случай. Определил е санкцията при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК под предвидения от законодателя минимум, а именно една година и три месеца лишаване от свобода.

Пловдивският апелативен съд споделя виждането на първостепенния съд, че за поправянето и превъзпитаването на подсъдимия не е необходимо същият да бъде откъснат от естествената си среда и да бъде настанен в пенитенциарно заведение, а целите по чл.36 от НК могат да се постигнат и чрез условно осъждане. Приложил е института на чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Законосъобразно Окръжен съд гр.Пловдив е наложил и кумулативно предвиденото наказание лишаване от правоуправление. На основание чл.343г вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК подсъдимият К. е лишен от право да управлява МПС за срок от една година и три месеца.

Преценявайки справедливостта на определените санкции въззивната инстанция намира, че така отмерени, те се явяват справедливи и не се налага да се коригират. С тях ще се постигнат целите на специалната и генералната превенции. Те са съобразени с обстоятелствата, при които е извършено деянието, степента му на обществена опасност, която се определя от допуснатото нарушение на правилата за движение, тежестта на настъпилите последици, както и личността на подсъдимия, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства.

Първоинстанционният съд се е произнесъл относно веществените доказателства. Постановил е да останат приложени по делото след влизане на присъдата в сила.

В съответствие с разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият К. е осъден да заплати направените разноски по делото в размер общо на

2246,38 лв.

Пред настоящата инстанция са направени разноски за вещи лица в размер общо на 3637 лв. Поради това подсъдимият следва да се осъди да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивския апелативен съд, сумата от 3637 лв., представляваща разноски, направени в хода на съдебното производство пред въззивния съд.

Повереникът на частния обвинител А. претендира да му се изплати възнаграждение за осъществената от него защита на последния. По този въпрос отношение трябва да вземе първоинстанционният съд.

С оглед на изложеното Пловдивският апелативен съд счита атакуваната присъда за обоснована и съответна на събраните по делото доказателства. Не са налице основания за нейната отмяна и изменение, поради което трябва да се потвърди. Жалбата срещу нея, като неоснователна, следва да остави без уважение.

С оглед на изложеното и на основание чл.338 от НПК **съдът**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260030/24.03.2021г., постановена по НОХД № 902/2020г. по описа на Окръжен съд гр.Пловдив.

ОСЪЖДА подсъдимия **И. Н. К.**, със снета по делото самоличност, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивския апелативен съд, сумата от 3637 /три хиляди шестстотин тридесет и седем/ лв., представляваща разноски, направени в хода на съдебното производство пред въззивния съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____